

Nestor Bosman

Geboren op 25-02-1922 te Baardegem

Overleden op 01-11-1984 te Asse

Bekijk meer bidprentjes op www.indeken.be

Geen tijd meer en geen uren,
Geen grenzen en geen muren
En alle angst voorbij. Felix Timmermans.

Bid voor de ziel van
De Heer

NESTOR BOSMAN

echtgenoot van

Mevrouw Jeanne VERMOESEN

geboren te Baarddegem, op 25 februari 1922,
en vredig in de Heer ontslapen in de H. Hart-
kliniek te Asse op 1 november 1984,
gesterkt door het H. Sakrament der Zieken.
Afgevaardigde van het Nationaal Werk voor
Oudstrijders en Oorlogsslachtoffers.
Bekroond met de Gouden Palmen der Kroonorde :
Ministerie van Volksgezondheid en Gezin.
Laureaat van de Arbeid, Bronzen Ereteken :
Groep Rundveeteelt.

Gans het leven van de dierbare overledene
is gekenmerkt geweest door zijn tomeloze en
energieke werkkraft, zijn dienstbaarheid, zijn
oppassendheid en zijn stiptheid : hij was niet
zozeer een man van het woord maar van de daad.
Hij was begaan met zijn gezin, zijn kinderen
en kleinkinderen, die hem steeds zullen geden-
ken als hun lieve pépé.

Hij was bekommerd en plichtsbewust. In alle
eenvoud en bescheidenheid heeft hij getracht,
steeds opnieuw, zijn taken naar behoren te
vervullen.

Velen heeft hij geholpen, steeds met de glim-
lach en nooit was hem iets teveel gevraagd.

Hij was steeds vredelievend, vriendelijk en attent
voor zijn medemensen, zijn familieleden, bureu,
collega's op het kantoor, en niet in het minst voor
zijn vrienden-landbouwers, met wie hij geleefd
heeft in en voor de natuur, buiten in de wijde
luchten bij dieren, vogels, planten en bloemen.

Schijnbaar nog in zijn volle mannenkracht is
Nestor onverwacht van ons heengegaan.

Niettegenstaande hij ongetwijfeld reeds maanden
beseftte dat zijn ziekte fataal kon zijn, heeft hij,
met een merkwaardige moed, deze geestelijke
kwelling en lichamelijke pijn verdragen, geduldig,
zonder morren en zonder enige uiting van
opstand.

Hij wilde zijn kwaal wégdenken, er tegen vechten,
hij wilde léven : hij had nog zoveel te doen !
Doch hij voelde dat zijn mentale kracht het zou
moeten afleggen tegen zijn onverbiddelijke ziekte.

Toen heeft hij zijn bureu, die zoveel voor hem
betekenden, thuis gevraagd en heeft, wenend,
van hen afscheid genomen.

Na een uitputtende strijd is hij ten slotte, met
een oneindige zachte blik in de ogen en een vre-
dige, gelukzalige glimlach om de mond, stil
"vaarwel" fluisterend, werkelijk de hemelpoort
doorgegaan . . .

Mijn dierbare echtgenote, heb dank voor uw
liefdevolle bijstand, uw bijzondere genegenheid
en uw voortdurende geruststellende aanwezig-
heid aan mijn ziekbed tijdens mijn laatste
levensdagen.